

Dissabte, 22 de maig del 1976

Coordinació accepta la Generalitat

La Platajunta amb el Consell i l'Assemblea

Representants de la Comissió Executiva de Coordinació Democràtica i del Consell de Forces Polítiques de Catalunya van reunir-se ahir a Barcelona. Van assistir a la reunió Jaime Cortezo («Izquierda Democrática»), Enrique Mugica (PSOE) i Azcarate i Nicolas Artorius (PC) per Coordinació Democràtica, i Jordi Pujol (Convergència Democràtica), Joan Reventós (Convergència Socialista), Josep Pallach i Amadeu Cuito (RSDC), Joan Colomines (Partit Popular Català) i Joan Cornudella (Front Nacional de Catalunya) pel Consell.

Després d'aquesta reunió, la Comissió Executiva de Coordinació Democràtica va iniciar una segona sessió amb representants de l'Assemblea de Catalunya. Hi eren representats la major part dels partits i grups integrats a l'Assemblea, així podem mencionar: Francesc Aragay (UDC), E. Nosàs (RSDC), Agustí de Semir (Grup de Defensa dels Drets Humans), Pere Portabella i Xavier Folch (Assemblea Permanent d'Intel·lectuals), Sánchez Carreté (PTE), Ricard Lobo (no alineats), Soledad Balaguer (PSPC), Antoni Gutiérrez (PSUC), Heribert Barrera (ERC), Miquel Sellarés (CDC), Salvador Casanova (CSC), un representant de l'Assemblea Democràtica d'Osona, un del Partit Carli, un de Justícia Democràtica, un del Moviment Comunista de Catalunya, un del Front Nacional de Catalunya, un de l'ORT, Joan Colomines (PPC), Joan Reventós (CSC), Francesc Frutos (CCOO), Angel Peix (USO), Ferran Fullà, i Carles-Jordi Guardiola.

El tema central del debat va ser el de la representativitat davant les instàncies unitàries, i en canvi cap aspecte dels quatre punts de l'Assemblea no fou posat en qüestió per Coordinació Democràtica.

Al terme de les reunions es van facilitar els següents comunicats:

«Avuit al matí s'han reunit a Barcelona la comissió executiva de Coordinació Democràtica i el Consell de Forces Polítiques de Catalunya. Com a resum de les converses que han tingut han decidit de fer públic aquest comunicat:

«Manifestar l'àmplia base de coincidència quant a la necessitat del restabliment de les llibertats polítiques i sindicals que només podran ésser aconseguides a través d'un procés de ruptura democràtica dins l'Estat espanyol.

Al mateix temps, volien denunciar la situació d'inseguretat jurídica que pateixen tots els ciutadans i especialment les forces democràtiques com a conseqüència de la política reformista.

Coordinació Democràtica es fa seus els plantejaments i reivindicacions de la nacionalitat catalana que es concreten en el restabliment dels principis i institucions configurats a l'Estatut del 1932 i concretament l'establiment d'un govern provisional de la Generalitat de Catalunya des del moment mateix de la ruptura democràtica.

També han coincidit a considerar i a sostenir el dret al reconeixement de llur personalitat i llurs corresponents drets polítics per a les altres nacionalitats i regions de l'Estat espanyol.

Fan palesa la voluntat de continuar el diàleg iniciat amb voluntat de fer-lo arribar al conjunt d'institucions unitàries de totes les nacionalitats i regions de l'Estat.

La comissió executiva de Coordinació Democràtica i el Consell de Forces Polítiques han pres l'acord de continuar les converses en una pròxima reunió, que es farà d'aquí pocs dies, per tal de concretar de manera operativa les bases de les relacions futures.
Barcelona 21 de maig de 1976.

Signat: Comissió executiva de Coordinació Democràtica i Consell de Forces Polítiques de Catalunya.

Nota: El Consell de Forces Polítiques de Catalunya declara que el seu diàleg amb Coordinació Democràtica es configura en el marc dels acords del Consell amb el president de la Generalitat presos al més d'abril d'enguany.»

CONDEMNAM DEL CONTINUISME

«Reunits a Barcelona la Comissió executiva de Coordinació Democràtica i el

secretariat de la Comissió permanent de l'Assemblea de Catalunya, acorden per públic en castellà i català el present comunicat.

Ambdues delegacions remarquen la importància d'aquesta primera trobada, per la significació política de Coordinació Democràtica i de l'Assemblea de Catalunya i per l'àmplia coincidència comprovada al llarg de la reunió.

Aquesta coincidència s'expressa en els punts següents:

1. La condemna del continuisme i del reformisme del règim actual que intenta perpetuar-se impedit la creació d'unes institucions veritablement democràtiques, al mateix temps que desmenteix les seves pròpies promeses democratitzadores amb una actuació repressiva creixent. Enfront d'aquesta política del govern, ambdues delegacions criden a intensificar els esforços unitaris i a promoure l'acció solidària per l'alliberament immediat de Nazario Aguado, Javier Alvarez Dorransoro, Marcelino Camacho, Antonio Garcia Treviño i els altres presos polítics.

2. Coordinació Democràtica manifesta que assumeix els plantejaments i reivindicacions de la nacionalitat catalana que es concreten en el restabliment provisional dels principis i institucions configurats en l'Estatut d'Autonomia del 1932, i en la constitució d'un govern provisional de la Generalitat de Catalunya des del moment que es produeixi la ruptura democràtica. Per part seva, el secretariat de l'Assemblea de Catalunya considera aquesta declaració com un fet de gran importància política per als pobles de Catalunya, en la perspectiva del ple exercici de tots els seus drets nacionals.

3. Ambdues delegacions coincideixen que la ruptura democràtica, que ha de conduir al restabliment de les llibertats polítiques i nacionals, només és possible a nivell de tot l'Estat i amb el protagonisme del poble. La ruptura democràtica implica, de manera conseqüent, el reconeixement i l'exercici dels drets i llibertats de tots els pobles de l'Estat espanyol. Un avenç efectiu en aquesta direcció exigeix la concreció d'una estratègia global de ruptura i la conseqüent coordinació d'accions. Per això, cal establir pròximament les relacions que facin possible aquesta coordinació.

Barcelona, 21 de maig del 1976.

Comissió executiva de Coordinació Democràtica, secretariat de l'Assemblea de Catalunya.»

EDITORIAL

Mig any de regnat

Durant mig any hem viscut el període més esperançat que la majoria dels actuals ciutadans recordem: mig any de regnat de Joan Carles, al bell començament d'una etapa indefugiblement nova.

Encara no és l'hora de fer balanç, però, avui, a les nostres pàgines, un nombre considerable de personalitats de tendències diferents assenyalen els camins per on pot anar aquesta possible revisió valorativa.

Malgrat tot, malgrat que encara resten portes obertes a l'esperança, hi ha una veritat ben clara: com que el que calia rectificar era tan i tan gran, la recuperació resta encara lluny de les fites desitjades.

El camí ha estat massa farragós de giragoneses i, amb tants de revolts, el viatger, sovint, no pot tenir noció clara de progrés. Entre les paraules del rei en català i la prohibició de molts actes polítics no gens extremistes, hi ha una manca de sintonia molt clara; entre la decisió d'instaurar el sufragi universal i la perpetuació dels «Quaranta d'Ayete», hi ha un dissonància invencible, fruit de voler coordinar coses contradictòries...

Mig any d'esperança ha estat, en part, mig any de progrés, però el progrés ha estat condicionat i poc clar, sinuós i poc convincent, només parcialment positiu.

● Enquesta: p 13

ZARZUELA

Llarga conversa del rei amb don Joan

Moments abans de les set de la tarda d'ahir va arribar a la zona de serveis de l'aeroport de Madrid Barajas un helicòpter que procedia del Palau de la Zarzuela, i en el qual viatjaven el rei d'Espanya i el seu pare, comte de Barcelona.

Després de conversar uns moments a l'aeroport, don Joan de Borbó, va pujar en un avió «Mystere» de la sub-secretaria d'aviació civil, que va alçar el vol un quart de vuit en direcció a Lisboa, per tal de retornar a la seva residència d'Estoril el comte de Barcelona. Un cop desaparegut l'avió, el rei Joan Carles tornà amb helicòpter al palau de la Zarzuela.

La mare del rei, comtesa de Barcelona, ha romàs al palau de la Zarzuela, ja que té la intenció de passar uns dies en companyia dels seus fills. Els comtes de Barcelona havien arribat a Madrid a les dotze del migdia d'ahir i van ser rebuts a Barajas pel seu fill el rei Joan Carles.

LLEIDA

El dia 25, manifestació pagesa

Ha estat confirmada als pagesos lleidatans la data del dia 25 vinent perquè puguin dur a terme la manifestació sol·licitada. Ahir, divendres, van reunir-se els presidents de les Germandats i de la Unió d'Empresaris per parlar de tots els detalls de la manifestació, informa Antònia Mallo.

Aquesta sortirà del Mercat de Fruites i Verdures a les dotze del migdia. Després s'adreçarà al govern civil, on es lliuraran a les autoritats les peticions

deis pagesos. «Els motius que ens han portat a arribar a aquests extrems —diu la comissió permanent de la Unió d'Empresaris de la COSA— és que creiem haver esgotat tots els recursos per la via del diàleg amb els diferents estaments de l'Administració. Volem una manifestació pacífica que exposi a l'opinió pública els nostres problemes. No volem ingerències estranyes ni volem fer política. Els pagesos i ramaders volem fer sentir la nostra veu perquè està carregada de raó».

EL LLENGUATGE

El cas del senyor Mas

Una vegada, un marquès, ensuïperbit amb el seu títol nobiliari, es va excedir amb un funcionari que l'atenia, que es deia Mas, i aquest es va veure obligat a parlar-li els peus i li va dir: «Si usted es marquès, yo soy Mas.» Ignorem com escrivien el seu nom l'autor d'aquesta frase: Mas o bé Mas. El cas és que ben sovint, sense arribar a identificar d'una manera tan oportuna aquest cognom amb l'adverbi de quantitat del castellà, n'hi ha que es deixen influir per l'ortografia d'aquesta forma gramatical, i supeditant-s'hi sense vacil·lar, ben convençuts del que fan, escriuen «Màs»: amb accent, i agut! Caldria que els qui encara ho fan es desempalleguessin d'aquesta rutina, que no té cap justificació. És indubtable que el cognom català Mas no té cap relació amb l'adverbi castellà «màs», sinó que és la mateixa forma del nom comú mas, que significa masia o casa de pagès, i s'escriu sense accent, com la majoria dels monosíl·labs.

Existeixen alguns altres cognoms catalans que a vegades s'accentuen indegudament, perquè s'hi apliquen les normes d'accentuació del castellà. Habitualment, són els acabats en ia, an i on: Badia, Llaveria, Trinxeria, Ginjoan, Perejoan, Duran, Galceran, Arimon, Argimon, Guillamon, Perramon, Segimon, etc. Tots aquets noms s'han d'escriure sense accent, la inscripció indeguda del qual no poden pas justificar ni les raons imperatives de la paperassa oficial ni les que invoquen la tradició familiar.

ALBERT JANE

AVUI

● El senyor governador i l'oposició democràtica (article de Jordi Solé Tura): p 3

● Ni carn ni peix (article de Amadeu Fabregat): p 3

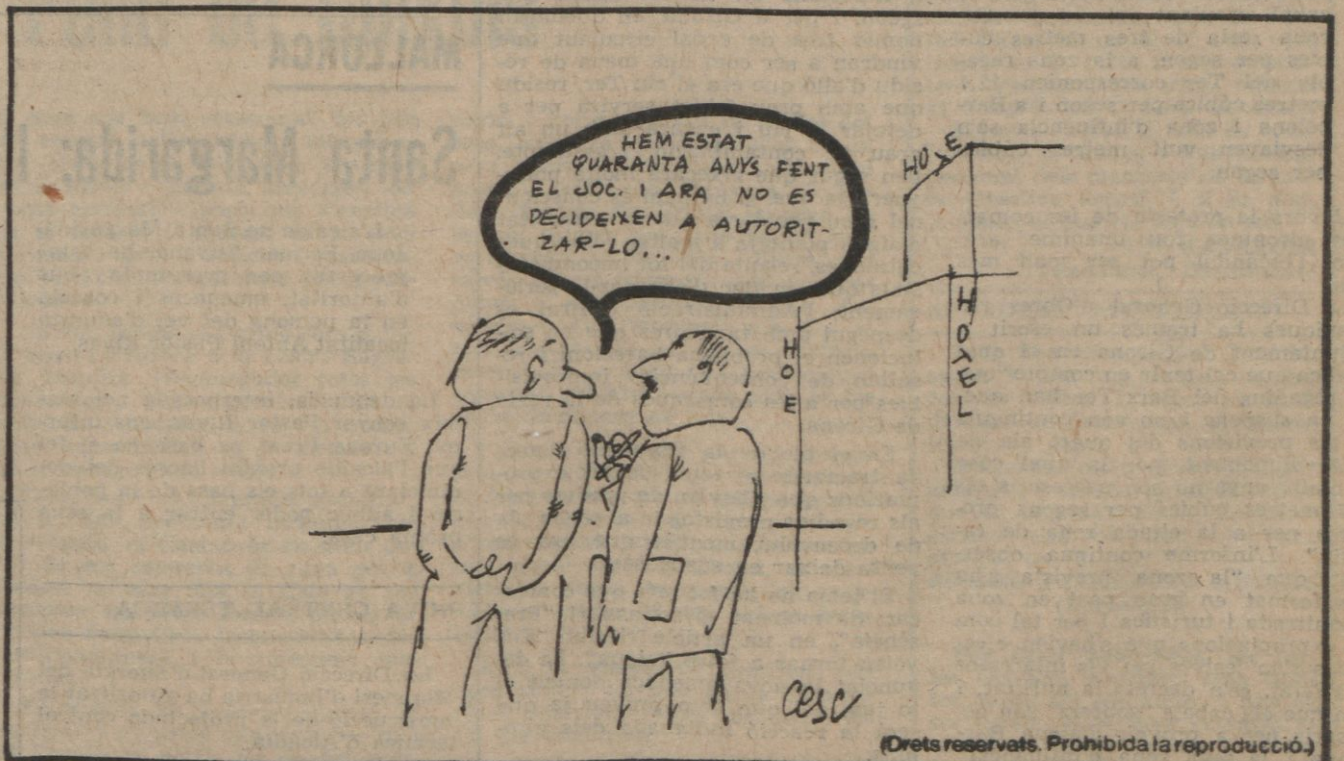
● Debat sobre el paper de la Monarquia (crònica de la nostra redacció a Madrid, per Josep M. Santmartí): p 12

● Nou atac del terrorisme de dretes (crònica del nostre corresponçal al País Basc, Robert Petit): p 14

● Sardenya, regió autònoma subdesenvolupada (reportatge d'Alicia Fajardo): p 15

● Vaga de periodistes a París (crònica del nostre corresponçal a París, Ernest Udina): p 15

● Els candidats ja són vuit (crònica del nostre corresponçal a Lisboa, Manuel de Seabra): p 15

(Drets reservats. Prohibida la reproducció.)